

W społeczeństwie funkcjonuje wiele błędnych poglądów, mitów, stereotypów na temat przemocy w rodzinie. Powstrzymują one osoby pokrzywdzone od ujawniania problemu. Osoby doznające przemocy często same nie wierzą w możliwość uzyskania pomocy. W mitach znajdują potwierdzenie dla potrzeby pozostawania w związku z oprawcą. Również świadkowie, na podstawie mitów usprawiedliwiają swoją beczynność; tłumaczą sobie obawy przed zdecydowanym sprzeciwem wobec przemocy, działaniem, które mogłoby skutkować skuteczną pomocą. Tym sposobem, osoby stosujące przemoc otrzymują ciche przyzwolenie na swe działania, a brak reakcji otoczenia staje się - przy okazji - usprawiedliwieniem dla ich czynów.

Tegoroczna Kampania „Białej Wstążki” ma zachęcić mieszkańców Tarnowa do zdecydowanej reakcji na akty przemocy, a osoby doświadczające przemocy - do ujawniania doznawanej krzywdy.

Poniżej przedstawiamy przykłady mitów, stereotypowego myślenia, jakie każą społeczeństwu czynić z przemocy tajemnicę. Wszystkie one nie mają nic wspólnego z realnym życiem osób doświadczających przemocy w rodzinie; zakłamują prawdziwy obraz funkcjonowania osób uwikłanych w przemoc.

W ciągu kolejnych dni obalimy kilka z nich, by uświadomić wagę problemu, uwrażliwić wszystkich na potrzebę pomocy osobom pokrzywdzonym oraz zmotywować ofiary do ujawniania doznawanej krzywdy.

Przykłady funkcjonujących w społeczeństwie mitów dotyczących przemocy w rodzinie:

MIT: Przemoc w rodzinie to „prywatna sprawa”, nie wolno się wtrącać. Nie ujawnia się spraw rodzinnych.

MIT: Przemoc w rodzinie dotyczy tylko patologii.

MIT: Ofiary przemocy same są sobie winne, często prowokują. Skoro pozostają w związkach – akceptują przemoc.

MIT: Gdyby naprawdę cierpiały, odeszłyby od sprawców. Dla dobra dzieci nie rozbija się rodziny.

MIT: Przemoc, która nie pozostawia widocznych śladów na ciele, to nie przemoc. Nie ma po co zgłaszać. Gwałt w małżeństwie nie istnieje. Wstydem jest korzystanie z pomocy.

MIT: Dziecko, które jest TYLKO jej świadkiem, nie doznaje przemocy.

Wszystkie mity:

Usprawiedliwiają obojętność świadków!

Zmuszają ofiary do milczenia!

Sprawców utwierdzają w przekonaniu o bezkarności ich czynów!

MIT 6. Dziecko, które jest TYLKO jej świadkiem, nie doznaje przemocy.

W społeczeństwie nadal panuje przekonanie, że dopóki sprawca nie stosuje przemocy bezpośrednio wobec dzieci – nie krzywdzi ich. Dzieci nie widzą, nie słyszą, nie rozumieją, nie zwracają uwagi na zachowania dorosłych.

Tymczasem dzieci, które są „cichymi” obserwatorami przemocy słyszą, widzą, czują więcej, mocniej, dotkliwiej. Kochając obydwój rodziców nie rozumieją dlaczego jeden krzywdzi drugiego, boją się, czują się winne sytuacji, choć nie potrafią - czują się w obowiązku pomocy ofierze. Obserwują relacje, w których są dwie role: sprawcy i ofiary, z których pozornie, bardziej opłaca się być sprawcą. Bywa, że ze strachu opowiadają się po stronie sprawcy. Wobec tego, tak naprawdę również stają się ofiarami przemocy.

Warto zwrócić uwagę na fakt, iż na podstawie obserwacji dzieci uczą się jak powinny wyglądać:

- relacje międzyludzkie i bliskość,
- sposoby rozwiązywania konfliktów i trudności,
- wzorce bycia mężczyzną i kobietą.

Funkcjonowanie w rodzinie przemocowej zniekształca jej obraz.

Ważne jest by zrozumieć i pamiętać, że odpowiedzialność za przemoc ponosi zawsze sprawca, niezależnie od działań osoby pokrzywdzonej. Istotne, by nie być obojętnym – REAGOWAĆ!

Jeżeli jesteś świadkiem przemocy lub jej doznajesz, albo też stosujesz przemoc i chcesz zmienić swoje zachowania, możesz skontaktować się z Tarnowskim Ośrodkiem Interwencji Kryzysowej i Wsparcia Ofiar Przemocy – pomożemy Ci w znalezieniu rozwiązań problemów.

TOIKiWOP

ul. Szarych Szeregów 1

33-101 Tarnów

Tel. 14 655 36 36

5005830047

mail: toikiwop@oik.tarnow.pl

(czynny całodobowo)

Instytucjami, od których możesz oczekiwać pomocy są, np. Policja, Prokuratura, ośrodki pomocy społecznej, placówki medyczne i oświatowe, Komisje Rozwiązywania Problemów Alkoholowych.

Podczas kontaktu z osobą pokrzywdzoną przemocą ważne jest:

- wysłuchanie jej,
- nie ocenianie, nie krytykowanie, nie wpędzanie w poczucie winy,
- zapewnienie o tym, że ma prawo szukać pomocy (można wskazać jej na instytucje pomocowe),
- zawiadomienie osób, które zajmują się udzielaniem pomocy w sytuacjach kryzysowych, zadzwonienie na numer alarmowy 112 lub bezpośrednio na Policję;

Można zaproponować towarzyszenie podczas wizyty na komisariacie, w prokuraturze lub w ośrodku pomocy społecznej bądź w TOIKiWOP, itp.

Należy pamiętać, że nawet jeśli nie posiadamy specjalistycznej wiedzy, na przykład nie jesteśmy terapeutami, psychologami, możemy pomóc. Zrozumienie i wsparcie okazane osobie doznającej przemocy może być przełomowe, a nawet ocalić jej życie.

Pamiętajmy także, że stosowanie przemocy jest przestępstwem ściganym z urzędu. Zgodnie z art. 304 Kodeksu postępowania karnego każdy, kto dowie się o popełnieniu przestępstwa ściganego z urzędu, ma społeczny obowiązek zawiadomić o tym odpowiednie instytucje.

Źródła internetowe: (+dostęp)

[Co robić, gdy jestem świadkiem przemocy? • Marta Melka-Roszczyk • Poznań](https://sjp.pwn.pl/slowniki/mit.html)

<https://sjp.pwn.pl/slowniki/mit.html>

<http://www.mops.turek.pl/pl/3/strona/1/29/>

http://www.rops-bialystok.pl/ppwr/?page_id=8

[Fakty i mity dotyczące przemocy - Fundacja ART](#)

<https://sjp.pwn.pl/slowniki/mit.html>

<http://www.mops.turek.pl/pl/3/strona/1/29/>

[Jak rozpoznać przemoc psychiczną? Rodzaje, objawy | HelloZdrowie](#)

[Mity o przemocy | Miejsko Gminny Ośrodek Pomocy Społecznej w Wieliczce \(mgopswieliczka.pl\)](#)

[Mity, stereotypy i przekonania \(niebieskalinia.info\)](#)